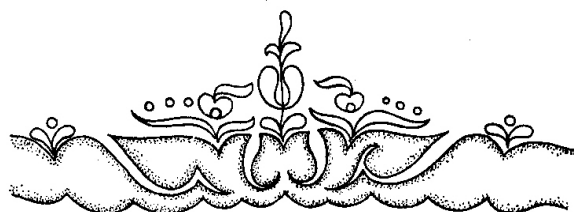

Gergely és Vica:

Magyarország a Török időkben

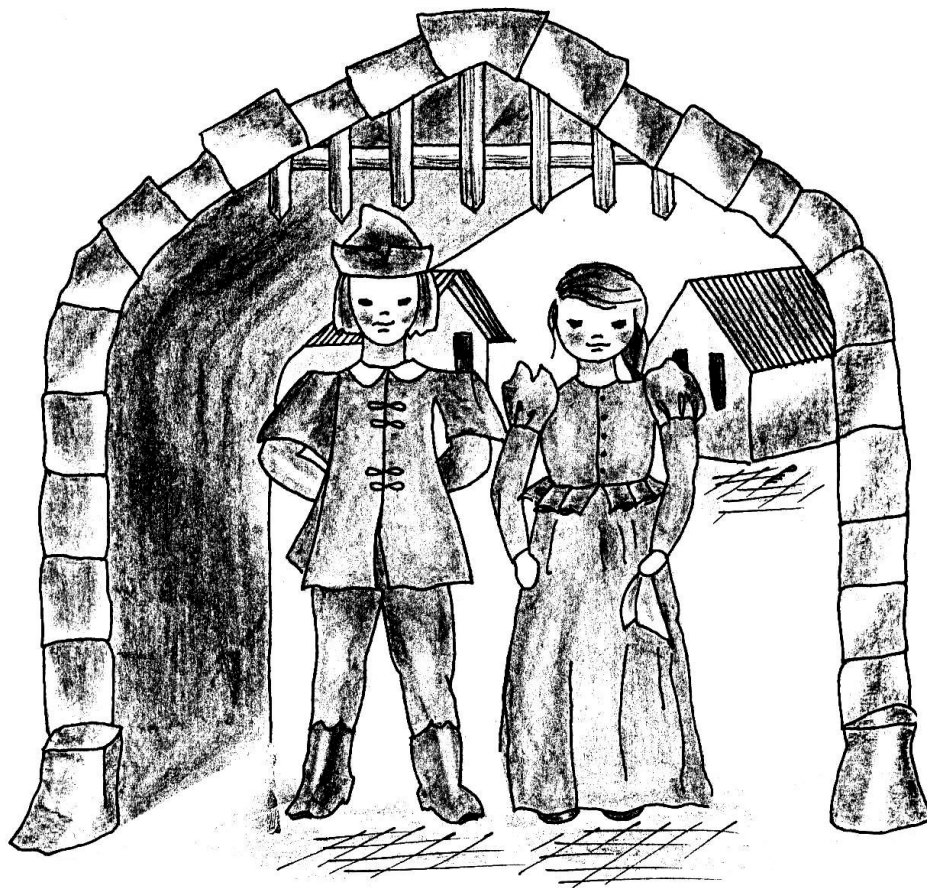

Külföldi Magyar Cserkészszövetség

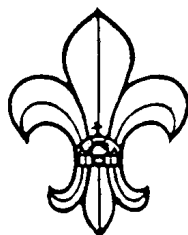

Gergely és Vica:

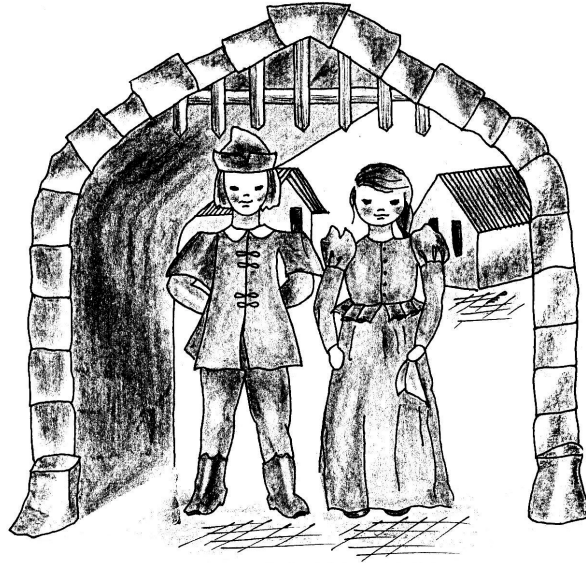
Magyarország a Török Időkben

**Írta: Madzsarné Osvay Erzsébet
Rajzolta: Pándiné Uray Erzsébet**

**A Fehér Pajzsos Kiscserkészek részére
Külföldi Magyar Cserkészszövetség
2001**

Manapság csak játékos régi gyerek mondóka emlegeti a török veszedelmet és az is csak a katicabogarat ijesztgeti vele:

Katalinka, szállj el, jönnek a törökök,
Sós kútba vetnek, onnan is kivesznek,
Kerék alá tesznek, onnan is kivesznek...

Hanem hajdanán, csakugyan jöttek a törökök, és hányszor! Amerre jártak, rombolás, pusztulás, jajszó maradt utánuk. Szulejmán a török szultán el akarta foglalni Magyarországot. A magyarok harcoltak ellene.

Gergely és Vica ebben az időben éltek. Egy kora nyári reggel, híre jött, hogy Ali bég csapatai portyáznak a környéken. Édesapjuk is mint a többi hazáját szerető magyar ember kardot kötött és elment harcolni a török Akandzsik ellen. Az udvarházat feleségére és fiára Gergelyre bízta. „Apámuram! Minden rendben lesz, amíg odajársz,” ígérte a fiú.

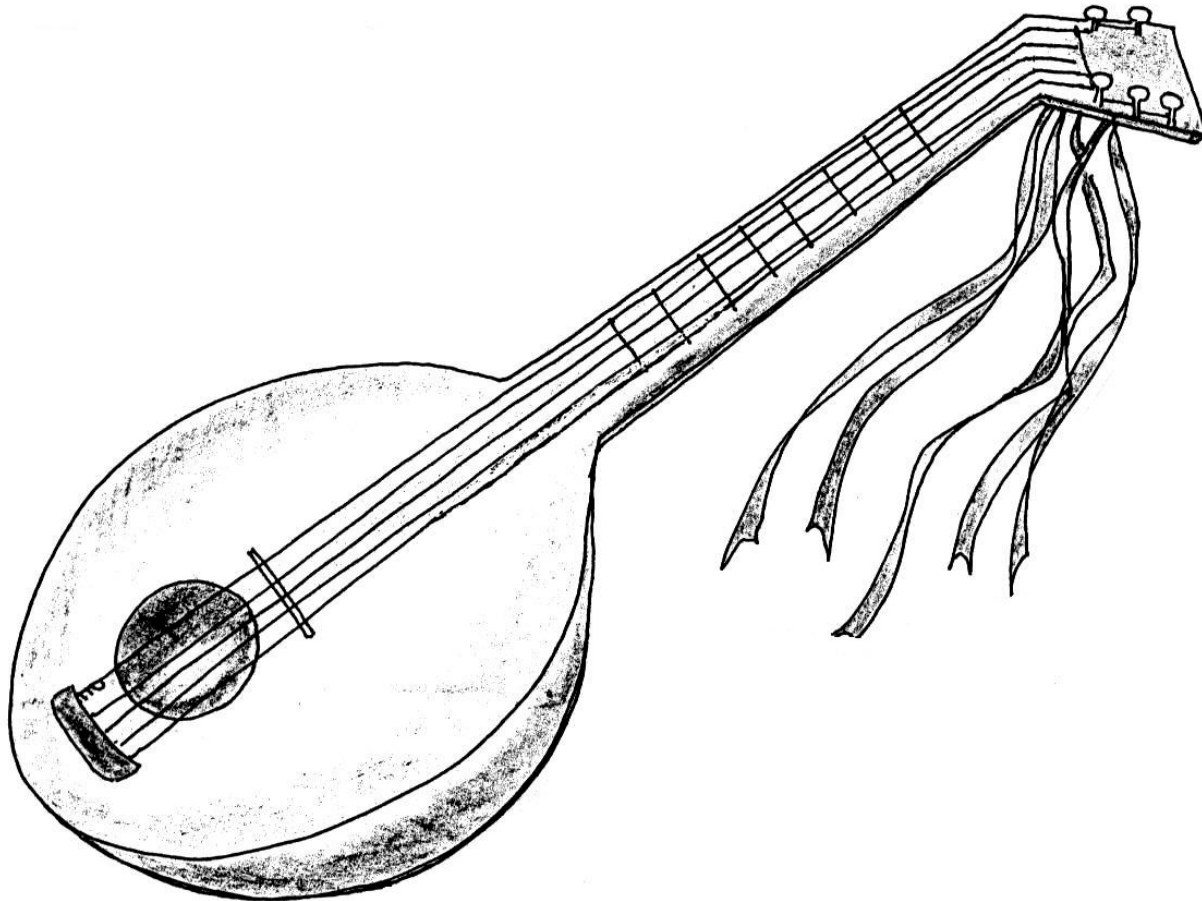
Úgy is lett. Nem kellett Gergelynek mondani, hogy ezt csináld meg, vagy azt tedd a helyére. Magától meglátta és csinálta. „Megígértem édesapámnak, szavamat tartom,” mondta magában a fiú.

Vica sem maradt le. Édesanyjával virágokat ültetett a kiskertben, gyomlálta, gondozta őket. A konyhába is bemerészkedett, hátha tud valamit segíteni. Egyszer még édes lepényt is süttött a kemencében. Az étkezésekhez mindig ő terített. És mindent megfigyelt. Legjobban szerette, amikor délutánonként Gergellyel kilovagolhatott a rétre. Abban az időben az emberek még csak gyalog, lóháton, szekéren vagy kocsin közlekedtek. A távolságot is másképpen mondták. Egy napi járás — az a távolság, amit egy nap alatt lehet megjárni. Egy nyíllövésnyire — amilyen messzire egy nyílvesszőt ki tudsz lőni. Egy kődobásnyira — amilyen messzire egy követ el tudsz dobni. Egy ugrás, kartávolság, ezt már Ti is ki tudjátok találni.

Lovaik fej-fej mellett futottak. Gergely bő ingujja mint egy zászló lobogott a szélben. Vica hajfonatának piros szalagja úszott utána. Az erdő szélén kicsapták a lovaikat legelni, ők pedig beszélgettek arról, hogy vajon merre jár az édesapjuk és mikor jön haza. Közben Vica gyermekláncfűből karkötőt készített, mezei virágokból koszorút font, Gergely kis bicskájával egy vesszőt faragott.

Otthon vendéget találtak. Miklós, a lantos érkezett meg. Az időtájt, ilyen lantosdiákok járták az országot, vitték a híreket, meséltek régi történetekről. Vacsora alatt elmesélték édesanyjuknak, merre jártak. Amikor azután mindenki jó lakott, lehordták a tálakat az asztról. A nagyasszony odafordult a lantoshoz, „Nem énekelne valamit nekünk Kend?”

„Szívesen,” felelte Miklós és már nyúlt is lantjáért. Megpendült a húr, szállt az ének hős magyarokról, dicső tetteikről. Gergely nagyon szerette ezeket hallgatni. Párat maga is megtanult közülük és a diákkal együtt dúdolta.

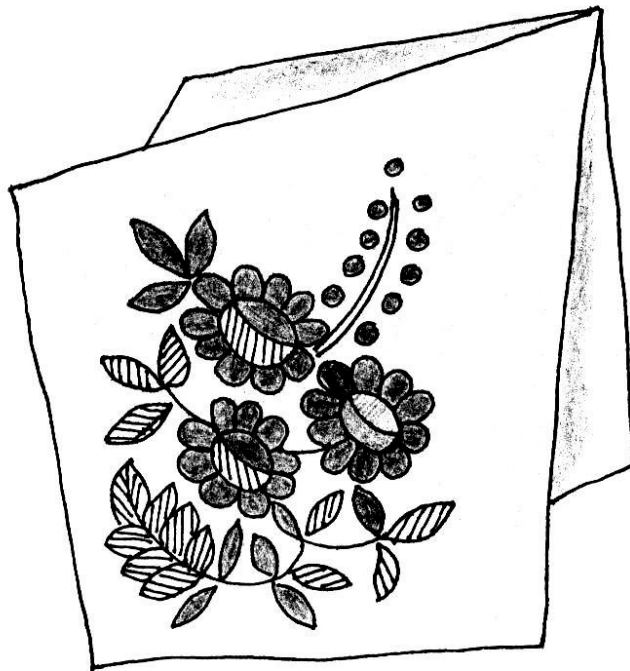
Egy álmos meleg délután, Gergely hiába kereste Vicát, hogy menjenek lovagolni, sehol nem találta. Bejárta az egész udvarházat mire ráakadt egy félreeső sarokban.

„Mit csinálsz itt, Vica?” kérdezte Gergely.

„De megijesztettél, Gergely!” válaszolt Vica. „Édesanyánknak holnap lesz a nevenapja, meglepetést készítek neki.”

„Mutasd.” mondta a fiú. Vica széthajtotta a zsebkendőjét, amit hímzett. „De szép, Vica. Te rajzoltad?”

„Igen,” mondta büszkén Vica. „Megfigyeltem a virágokat a kiskertben és lerajzoltam.”

„Nagyon ügyes vagy, Vica,” dicsérte a testvére.

„Édesanyánk örülni fog.”

Másnap a kakas még alig kukorékolta el a hajnalt, ébren volt Gergely és Vica. Ma nagy nap lesz. Az öreg Mihály elviszi őket a szigetre. Édesanyjuk a lelkükre kötötte, hogy nagyon vigyázzanak, fogadjanak szót, mert aki nem figyel és meggondolatlan, annak a sziget veszélyes lehet.

A kapu mellett a vízparton várt rájuk Mihály. A fatörzsből kiégetett csónak úgy siklott a vízen mint egy vidra. Zsombékokat kerülgetve, ide-oda kanyarogva végre partot értek.

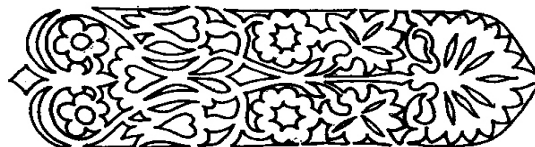
Kíváncsian húzták szét a fűzfaágak lehajló függönyét. Kis tisztás terült el előttük. A zöld fűvön mint a gyémántok csillogtak a harmatcseppek. A fákon vidám mókusok ugráltak, surrantak ágról ágra. Madarak csiripeltek, csicseregtek mindenütt. Reggeli imájukat küldték a Jóistenhez.

„Ma itt fogunk tanyázni,” mondta Mihály. „Először egy kunyhót építünk.” Vica és Gergely már futott is gallyakat szedni. Lábuk alatt ugyancsak zörgött az avar. Az összehordott gallyakat összekötözték, kívül falevelekkel befedték, az aljára mohát hoztak. Rövidesen olyan takarós kunyhó állt a tisztás szélén, hogy még a nyárfán kopácsoló harkály is abba hagyta munkáját, hogy megcsodálja.

Majd Mihály és Gergely leültek a víz partjára halászni. Vica egy darabig Kelét a gólyát figyelte, ahogy a nádas szélén békára vadászott. Kele a fogott békával elrepült mindig éhes fiait megetetni. Vica pedig keresett egy lapos palakövet és egy másik kővel rákarcolta a házukat, ahogy a víz túloldalán látta.

„Édesapának adom amikor hazajön,” gondolta és még egy zászlót is rajzolt a kapu fölé.

Délután bejárták a szigetet. Láttak bábót cipelő hangyát, napon sütkérező gyíkot, kacsa mamát terelgetni a kiskacsákat. Még egy bagoly is kidugta fejét az odvából és rájuk huhogott. Talán azt akarta mondani, csendesen járjatok.

„Ne zavarjátok délutáni álmomat.” Gergely felmászott egy fára, hogy messzebbre lásson. Lefelé jövet az utolsó ágon megcsúszott a lába és lepottyant. Felkarcolta a karját. Mihály kimosta a sebet és bekötötte. Vica megfigyelte, hogyan csinálja, hogy majd ő is tudja, ha szükség lesz rá.

Alkonyatkor tüzet raktak. Mihály mesélt nekik régi dolgokról a Hadak útján vágató hun vitézekről, délibábról, visszhangról.

Majd amikor a Göncölszekér rúdja lefelé fordult hazaindultak. Az esti szél végigfutott a parton és a nád susogva hajlongott. Integetett utánuk.

Mihály lapátjával ellökte a csónakot a parttól. Gergely és Vica egy darabig nézték a víz tükren hintázó, sziporkázó csillagokat. Lassan lecsukódott a szemük.

Egyszer csak egy ismerős hang ütötte meg a fülüket. Édesapa! És az álom egyszerre elszállt a szemükből. Istenem! Hazajöttél!

„Igen. És majd holnap elmesélitek, mit csináltatok, mit tanultatok mialatt én távol voltam,” mondta édesapjuk. „Én is mesélek majd csatákról, nagy turbános, sárga bugyogós törökökről. Most menjünk aludni.”

Édesapa ölbé kapta és vitte befelé Vicát és Gergelyt. A hold az égen mosolyogva nézte, de aztán egy kis felhődarabot vont az arca elé, mintha könnyeit akarta volna letörölni.

